

WILLIAM KERI (William Carey)

---

një histori me figura
e këpucarit i cili
i dha Biblën Indisë

Nga James S. dhe Velma B. Kiefer
Ilustrimet origjinale nga Adrian Beerhorst
Përshtatur nga Tim Shirey
Përktheu: Ana Memi

JU LUTEMI VINI RE!

Vizualet për këtë seri mund të blihen në pjesën më të madhe të zyrave të BUF-it dhe në dyqanet në internet. Për një listë të zyrave të BUF-it dhe dyqaneve në internet në Evropë, ju lutemi vizitoni www.teachkids.eu/al dhe kliko mbi "Vendet".

Copyright © 2003 Child Evangelism Fellowship® of Europe

Të gjitha të drejtat e rezervuara. Përdorur me leje.

Mund të riprodhohet vetëm për përdorim personal, shërbese, jofitimprurës ose jo-komercial. Vizitoni www.teachkids.eu/al për më shumë detaje mbi lejen e përdorimit.

**BASHKËSIA E UNGJILLËZIMIT TË FËMIJËVE
CHILD EVANGELISM FELLOWSHIP
Kutia Postare 249
DURRËS
ALBANIA**

Original Title: William Carey
A flashcard story of the shoemaker who gave the Bible to India
By James S. and Velma B. Kiefer
Original Illustrations by Adrian Beerhorst
Adapted to color by Tim Shirey
Translated by Ana Memi, Leonard Doka
Published by European Child Evangelism Fellowship
Kilchzimmer CH 4438 Langenbruck Switzerland
Published in Albania by Child Evangelism Fellowship of Albania

Botuar nga
Bashkësia e Ungjillëzimit të Fëmijëve Europiane
Kilchzimmer CH-4438 Langenbruck Switzerland

Përmbajtja

Mësimi	Faqja
1 Konvertimi i Këpucarit	4
2 Barra e Predikuesit	7
3 Udhëtimi Misionarit	10
4 Qëllimi i Përkthyesit	13
5 Detyra e Mësuesit	16

PARATHËNIE

Kjo biografi vizuale e Uilliam Kerit është përgatitur me një qëllim të dyfishtë në pikëpamje: (1) të kërkojë të zgjojë në zemrat e fëmijëve një interes të thellë dhe të qëndrueshëm tek misionet, dhe (2) të rekrutojë ose të angazhojë punëtorët për këtë çështje.

Këto histori janë shkruar duke pasur në mendje nxënësit më të rinj ose të viteve të parafundit. Megjithatë, përvoja e ka provuar, që historitë misionare janë interesante për të gjitha grup moshat - fëmijët, të rinjtë, dhe të rriturit. Ne besojmë që kjo do të jetë veçanërisht e vërtetë për historinë mahnitëse të këtij misionari të devotshëm, Uilliam Kerit.

Ne jemi përpjekur për t'ju dhënë materiale të mirëfillta, për tekstin dhe ilustrimet. Baza biografike u gjet kryesisht në punën përfundimtare, Uilliam Kerit, shkruar nga S. Pearce Carey, në 1923. Materialet me figura duhet të rikrijohen nga piktori. Megjithatë, ngjashmëria e Kerit, Thomas, dhe Marshman, për të caktuar kryetarët, bazohen në piktura dhe vizatime të mira në punën biografike të përmendur më sipër.

Më shumë e rëndësishme sesa vërtetësia, ne besojmë se është pasioni i përkushtimit misionar të Kerit. Vlerësimi i vetë vetes së tij ishte se ai ishte një burrë shumë i zakonshëm, që i mungonte madhështia ose mjeshtëria apo madje edhe prirja. Ai thoshte thjesht për veten e tij, "Unë mund përqipem." Ky, pa dyshim, ishte një qëndrim tepër modest nga ana e tij. Megjithatë, tema dominuese është refuzimi i tij për të mos lënë që pengesat ta dekurajonin atë ose që ta bënin atë t'i shmangej asaj që ai kuptoi të ishte vullneti i Perëndisë për të. Ai këmbënguli! Dhe si rezultat ai ishte mësuar të përmbushte atë çfarë dukej e pamundur. Ai u shpërndau përkthime të plota ose të pjesshme, në *tridhjetë e katër gjuhë*, njerëzve të ndryshëm në Indi! Dhe nuk kishte kurrë ndonjë liridalje, sepse ai kurrë nuk u kthye më në vendin e tij.

Shpresa jonë e singërtë është që fëmijët tanë do të magjepsen nga kjo jetë plotësisht e përkushtuar ndaj Krishtit. Përpjekja e sotshme misionare ka shumë nevojë për punëtorë të rinj, punëtorë me besnikëri të thellë, të patundur ndaj Shpëtimtarit, njerëz me aftësi për të punuar për lavdinë e Perëndisë.

Meqë fëmijët janë veçanërisht perceptues ose të mprehtë ndaj thirrjes së përkushtimit në shërbesën e Perëndisë, le ta zgjerojmë atë në besim të thjeshtë për aq shumë fëmijë sa të kemi mundësi. Fryma do të thërrasë atë që Ai do në shërbesa të huaja ose në shërbesa. Po të tjerët? Ata mund të jenë fare mirë ata që janë thirrur për shërbimet mbështetëse të lutjes dhe administrimit dhe për të ruajtur vitalitetin e kishës në vendin e tyre. Lutja jonë e zjarrtë është që këto histori mund të nxisin dhe të frymëzojnë shumë veta për

t'iu përgjigjur thirrjes së Jezus Krishtit për punëtorët.
J.S.K.

Hindi (hin' dë) Kryetari gjuhës amtare në Indinë e Veriut: *Marathi* (mä rä' të) Folur në Indinë Perëndimore: *Nagari* (nä gä' rée) Përdorur në Indinë Qendrore, Perëndimore dhe Veriore - familja e alfabetëve të lidhur; Orija (õ rè' yä) Folur në Orissa; *Panjabi* (pûn jä' bê) Folur në Punja; *Sanskrit* (sanskrit) gjuha e lashtë hindu; *Telugu* (têl' ôô gôô) e përdorur në Indinë qëndrore-lindore; Bengali (bên gôl' e) Flitet në Bengal.

MËSUESIT

Kjo jetë e gjallë e Uilliam Kerit është përgatitur me synim për t'ju dhënë një ndihmë të shkëlqyeshme vizuale për t'i mësuar fëmijët për misionet. Shpesh ekziston tundimi për t'u mbështetur shumë tek materialet vizuale - një tundim që duhet të kundërshtohet ose që duhet t'i bëhet ballë. Nguliteni në mendje që një ndihmë vizuale është vetëm një *ndihmë*. Për këtë arsye përgatitja si e treguesit të historisë ashtu edhe e historisë janë të rëndësishme së parë.

Historia është ndarë qëllimisht në pesë kapituj kështu që të mund të prezantohet në pesë pjesë njëra pas tjetrës. Ju mund të filloni përgatitjen tuaj duke lexuar historinë në tërësinë e saj. Kjo do t'ju japë një vështrim ose pikëpamje të përgjithshme të jetës së këtij nismëtarit të përkushtuar misionar.

Më pas rilexoni me kujdes Kapitullin Një. Nuk është i gjatë, dhe mund të dëshironi që ta lexoni disa herë me qëllim që të rregulloni detajet dhe ngjarjet në kujtesën tuaj. Mos u përqipni ta tregoni historinë tamam ashtu siç është shkruar. Përshtateni me nevojat dhe aftësitë e fëmijëve që ju i jepni mësim, dhe tregojeni me fjalët tuaja. Sigurohuni që të përdorni një fjalor që do të kuptohet me lehtësi nga grupmoshat tuaja. Çdo kapitull pasues duhet të marrë të njëjtën kohë për përgatitje të kujdesshme.

Më në fund, duke përdorur figurat, praktikoni duke treguar historinë ashtu siç e planifikoni ta përdorni në orën tuaj të mësimi kështu që të mund ta tregoni pa hezitim ose ngurrim. Shmangni shfaqjen shumë shpejt të figurave, dhe praktikojini duke i kthyer ato. Mos e shfaqni figurën që vjen më pas derisa të përshtatet në histori. Nëse jeni përgatitur mirë, ju do të kënaqeni duke u treguar atyre këto histori nxitëse dhe fëmijët do të jenë të vemendshëm dhe reagues.

Efektshmëria e prezantimit do të përcaktohet më shumë nga përkushtimi, pasioni i interesit misionar, dhe përgatitja juaj, si mësues.

Kapitulli 1

KONVERTIMI I KËPUCARIT

Gjashtëvjeçari Uilliam Keri dhe dy motrat e tij ishin shumë të ngazëllyer. Babai kishte gjetur një punë të re, dhe ata do të shpërnguleshin! Nga shtëpia e vogël dhe e ulët e endësit në fshatin e vogël anglez, ata po shpërnguleshin në ndërtesën shkollore mbi kodër. Babai do të ishte mësuesi i ri, dhe në ato ditë - afërsisht 200 vjet më parë - dhomat e shkollës ndodheshin zakonisht në shtëpitë e mësuesve.

Djali natyralist ose biolog.

Pikturë 1-1

Uilliami e pëlqente shtëpinë e re më shumë sesa të vjetrën sepse ai mund të kishte një dhomë për veten e tij. Në të ai mbante insektet e tij të preferuar, zogjtë, kafshët dhe lulet. Dhe ai bridhte nëpër fusha dhe pyje për të mbledhur lloje të ndryshme nga këto sa të mundte. Shumë shpejt dhoma e tij dukej si një kopsht zoologjik i vogël. Ai gjithashtu mësoi emrat e të gjithëve. Ai dinte më shumë rreth zogjve, insekteve, kafshëve dhe bimëve sesa çdokush tjetër në të tërë fshatin. Kurdoherë që ndokush dëshironte të dinte për një bimë të veçantë ose kafshë, njerëzit do të thoshin, "Çoje tek Bill Keri. Ai do të të thotë se çfarë të bësh për të." Uilliam ishte një djalë kureshtar që e donte natyrën.

Pikturë 1-2

Përveçse ishte kureshtar, Uilliami ishte gjithashtu një djalë shumë i vendosur. Një herë ai pa një fole lart në një pemë të madhe që ishte e vështirë për t'u ngjitur. Ai vendosi, *Unë duhet ta marr atë fole për koleksionet e mia pasi zogjtë të jenë larguar.*

Herën e parë që ai u përpoq ta merrte ai u rrëzua nga pema dhe u vra. Ai u vra kaq shumë sa që atij i duhej të qëndronte në krevat për ditë të tëra. Por sapo ai u bë mirë përsëri ai u ngjiti sipër në pemë dhe mori folenë. Kur ai ia tregoi nënës së tij, ajo u habit. Ajo buzëqeshi dhe tundi kokën e saj. "Mos do të thuash, Uilliam, që je ngjitur në

pemë përsëri," tha ajo. "Nuk mund të rrija dot pa u ngjitur, mami. Me të vërtetë që nuk mundja. Nëse filloj një gjë, *duhet* ta përfundoj."

Këto ishin vite të lumtura për Uilliamin. Zogjtë e tij do ta zgjonin atë herët në mëngjes me cicërima. Më pas ai do të ngrihej, do të pastronte kafazet e tyre, do t'i jepte ujë të freskët, dhe do të gjuante për ushqim për ta. Për secilin prej tyre ai sillte fruta, fara ose insekte që pëlqenin më shumë.

Pikturë 1-3

Por kur Uilliami ishte dymbëdhjetë vjeç një ndryshim ndodhi në jetën e tij. Në ato ditë djemtë dymbëdhjetë vjeçar duhet të zgjidhnin llojin e punës që ata do të bënin. Atyre u duhej të fillonin të fitonin jetesën. Uilliami e dinte se çfarë ai donte të bënte - të ishte një kopshtar. Ai donte të ndiente tokën e butë ngjyrë kafe dhe të kujdesej për, bimë të gjelbra që rriten. Ai ishte i sigurt që kopshti ishte puna më e mirë për të.

Por nuk ishte. Deri tani Uilliami kishte qenë duke shkuar në shkollë, duke bërë mësimet e tij, dhe duke u kujdesur për kafshët shtëpiake të tij dhe bimët. Ai nuk kishte kaluar shumë orë jashtë në shkëlqimin e diellit dhe në erë. Për të qenë një kopshtar atij i duhej të punonte jashtë gjithë ditën, çdo ditë. Nga era dhe dielli ai kishte puçrra ose pulla të kuqe dhe plagë të dhimbshme në duart e tij dhe fytyrën e tij. Ato i dhembnin kaq shumë sa që ai nuk mund të flinte.

Ashtu si atëherë me folenë e zogjve, Uilliami nuk u ndal. Ai ishte i *vendosur* për të qenë një kopshtar. Për dy vjet ai iu mbajti asaj! Por më në fund atij i *duhej* të ndalej. Ai nuk mund ta punonte më kopshtin sepse u sëmur. Uilliami ishte një djalë guximtar dhe i vendosur, apo jo? Ai i ngeli ose iu ngjiti asaj që kishte filluar. Po ti mendon se do të ishe përpjekur kaq gjatë sa ai?

Gjatë gjithë kësaj kohe Perëndia ishte duke e parë Uilliamin. Ai ishte i kënaqur që Uilliam nuk u dekurajua lehtë. Perëndia po kërkon njerëz që jo vetëm fillojnë të bëjnë diçka, por që punojnë shumë për ta përfunduar atë. Ai dëshiron njerëz të tillë për punën e Tij.

Por kopshti ishte një gjë që Uilliami nuk mund ta përfundonte. Ai nuk mund të punonte më jashtë në diell pavarësisht sesa shumë ai dëshironte të punonte atje. *Tani*

çfarë do të bëj unë? pyeste veten ai. Si do ta fitoj jetesën time? A do të bëhem një endës si babai im ishte para se të bëhej mësues? Uilliami bisedoi me babain e tij. Së bashku ata vendosën që ai duhet të jetë një riparues këpucësh - një këpucar. Riparimi i këpucëve ishte një biznes i rëndësishëm. Kështu babai i tij filloi të kërkojë për një zotëri të mirë. Kur ai gjeti një person të tillë, Uilliami do të shkonte të jetonte dhe të punonte me të. Kjo ishte mënyra që djemtë mësonin tregëtinë e tyre në ato ditë. Zoti Keri kërkoi për një këpucar i cili bënte këpucë të mira dhe që do të ishte një mësues i mirë për djalin e tij.

Mësimi i zanatit të këpucarit

Pikturë 1-4

Më pas ata dëgjuan për një këpucar që quhej Klark Nikols i cili banonte në një qytet jo shumë larg. Ky ishte tamam vendi për Uilliamin. Ai do të shkonte për të punuar për Z.Nikols. Ai ishte katërmëdhjetë tani, dhe do t'i duhej të premtonte të punonte shtatë vjet për Z.Nikols! Në fillim babai i tij do ta paguante Z. Nikols për ta mësuar atë. Më vonë ai do të paguhej për punën e tij, por jo shumë. Këto shtatë vjet do të ishin të gjata, dhe puna do të ishte e vështirë. Por kjo nuk e dekurajonte Uilliamin.

Deri në këtë kohë Uilliami nuk mendonte shumë për Perëndinë. Babai i tij ishte një i krishterë, por Uilliami nuk ishte. Ai i donte gjërat që Perëndia bënte, por ai nuk mendonte për Atë që kishte krijuar gjërat që ai donte.

Tek këpucari, Uilliami punonte me një djalë tjetër që quhej Xhon Vat. Edhe Xhoni ishte duke mësuar sesi të bënte këpucë. Por ai ishte ndryshe nga Uilliami në një farë mënyre. Xhoni e dinte që ai kishte nevojë për Zotin Jezus si Shpëtimtarin e tij, dhe ai besonte tek Ai. Shpesh ai bisedonte me Uilliamin për Fjalën e Perëndisë dhe për Shpëtimtarin, Jezus. Ai përpiqej që t'i tregonte Uilliamit që edhe ai gjithashtu, duhet të vendoste besimin tek Jezusi.

Uilliami e pa sesa të lumtur e bënte Xhonin që të besonte tek Jezusi. Por ai nuk mendonte se ai kishte nevojë për një Shpëtimtar. Më pas diçka ndodhi që i tregoi atij që ai kishte një zemër mëkatore dhe kishte nevojë për një Shpëtimtar.

Një ditë Z.Nikols i dha Uilliamit disa lekë dhe e dërgoi atë me një porosi. Ndërsa ai ishte në dyqan, Uilliami bleu disa gjëra për veten e tij. Por ato çfarë ai bleu kushtuan një

shilling më shumë se sa ç'kishte. Kështu që e mori një shilling nga paratë e Z.Nikols.

Rrugës duke u kthyer ai nuk dinte se çfarë të bënte për paratë që kishte marrë. Çfarë duhet të thoshte që kishte ndodhur? Më pas ai u kujtua që ai kishte një shilling fallso - një monedhë që dukej tamam si një shilling e vërtetë. Megjithatë, ishte bërë nga tunxh, jo argjend. Nuk kishte vlerë. Ai e vendosi këtë copë paraje pa vlerë brenda me paratë e zotërisë së tij. Ai shpresonte që Z.Nikols nuk do ta vinte re.

Pikturë 1- 5

Por Z. Nikols kishte sy të mprehtë. Ai e pa shillingën fallso dhe pyeti për të. Dhe Uilliami e gënjeu! Ai i tha që nuk e dinte! Ai bëri sikur duhet t'i përkiste parave të Z.Nikols. Por këpucari serioz e dinte që Uilliami nuk po tregonte të vërtetën. Ai ishte i zemëruar. Ai e shikonte Uilliamin me seriozitet. Uilliam uli kokën e tij. Kurrë nuk ishte ndier me turp më parë. Ai e pa sesa gabim ishte të mashtroje zotërinë e tij dhe t'i gënjeje atij, dhe atij i erdhi keq. Me siguri, mendoi ai, Z.Nikols do t'i duhet të më dërgojë mua në shtëpi; Ai nuk do të mbajë një djalë që ka vjedhur dhe ka gënjyer. Sa i zemëruar do të jetë babai im - dhe i trishtuar gjithashtu! Por Z.Nikols nuk e dërgoi në shtëpi. Ai e fali me mirësjellje Uilliamin dhe e la atë që të qëndronte.

Megjithatë, Uilliami ndihej i turpëruar dhe i mërzhitur duke menduar se çfarë kishte bërë. Për herë të parë ai pa sesa mëkatar ishte përpara Perëndisë i cili është i shenjtë dhe i përsosur. Ai ndihej sikur çdo person në qytet duhet ta dinte sesa i keq ishte ai. Ai nuk donte ndonjë që ta shikonte atë, ose të shikonte ndonjë.

I riu i ndryshuar

Pikturë 1- 6

Tani Uilliam e dinte që ai kishte nevojë për Zotin Jezus si Shpëtimtarin e tij. Ai ishte gati të besonte tek Ai. Vetëm Perëndia mund ta falte atë. Vetëm Perëndia mund ta ndryshonte zemrën e tij mëkatore. Ai besonte që Zoti Jezus kishte vdekur për të në kryq dhe që Perëndia do të falte mëkatet e tij për hir të Jezusit. Ai u lut dhe i kërkoi Jezusit të ishte Shpëtimtari i tij. Dhe që nga ajo ditë e në vazhdim jeta e tij ndryshoi.

Më parë, Uilliam ishte vetëm i interesuar për të ditur gjërat që Perëndia kishte bërë.

Tani ai donte të njihje Perëndinë, sepse ai e donte Perëndinë dhe Birin e Tij, Jezus. Ai filloi të lexojë dhe të studiojë Biblën e tij çdo minutë të lirë. Ai vendosi që ai do të mësonte gjuhët në të cilën Bibla ishte shkruar në fillim. Kështu që ai studioi greqisht. Ai nuk e kishte të vështirë sepse kishte mësuar tashmë latinisht shumë mirë kur ishte vetëm dymbëdhjetë vjeç.

Dhe kur ai nuk bënte këpucë ose kur nuk studioje, ai pëlqente t'u tregonte të tjerëve për Zotin Jezus. Dy nga njerëzit e parë që ai i tregoi për Jezusin ishin motrat e tij. Sa i lumtur ishte ai kur ato besuan në Zotin Jezus si Shpëtimtarin e tyre, gjithashtu.

Jo shumë kohë pas kësaj, Z.Nikols vdiq dhe Uilliamit iu desh të lëvizte tek një këpucar tjetër.

Pikturë 1-7

Nëse ti mendon që Uilliami ishte i zënë duke bërë këpucë dhe duke studiuar Fjalën e Perëndisë - ai ishte! Por shumë shpejt atij i duhej të punonte akoma më shumë. Uilliami u martua, dhe atij i duhej të fitonte mjaft para për t'u kujdesur për dy njerëz. Më pas zotëria e tij i dytë vdiq, gjithashtu. Nuk kishte asnjë njeri tjetër për t'u kujdesur për gruan e këpucarit dhe për katër fëmijët. A mund ta gjesh se kush i ndihmoi ata? Saktë. Uilliami ishte i mirë dhe joegoist. Ai qëndroi për të drejtuar dyqanin e këpucëve dhe për të ndihmuar për t'u kujdesur për familjen e zotërisë së tij. Ai punonte shumë, por ai nuk mund të fitonte mjaft për të bërë këpucë. Çfarë tjetër mund të bënte ai? Si mund të fitonte më shumë para? Ai kishte një ide. Ai mund të hapte një shkollë mbrëmjeje në fshat. Shumë të rritur të cilët nuk kishin pasur shumë shkollim do të kishin shumë dëshirë për të mësuar. Ata do të paguanin me gëzim për t'i mësuar ata. Kështu që ai hapi një shkollë nate.

Uilliami ishte më i zënë se kurrë. Ai bënte këpucë gjithë ditën, jepte mësim në mbrëmje, dhe akoma gjente kohë për të studiuar Fjalën e Perëndisë. Ai ngrihej herët në mëngjes dhe rrinte zgjuar deri natën vonë.

Pikturë 1-8

Një ditë dikush i dorëzoi atij një libër që ai donte ta lexonte i quajtur Udhëtimet e Kapitenit Kuk. Ishte një libër me histori rreth vizitave të Kapitenit Kukut në ishuj dhe vende të largëta dhe të çuditshme. Atij i pëlqente gjeografia. Shokët e tij të shkollës e

ngacmonin atë dhe e quanin "Colomb". Ai gjithmonë kishte qenë i interesuar në gjeografi. Shumë herë ai lexonte deri natën vonë për vende tërheqëse që kapiteni Kuk kishte vizituar.

Ndërsa Uilliami lexonte, një trishtim i madh i mbushi zemrën e tij. Sepse ai lexonte për shumë fise dhe kombe njerëzish të cilët nuk kishin dëgjuar kurrë për Shpëtimtarin. Ai e pyeti veten, Pse nuk mund të dëgjojnë këta njerëz për Jezusin, gjithashtu? Pse nuk nxiton dikush tek ata me lajmin e mirë për Jezusin?

Këta njerëz të varfër kishin humbur, dhe kapiteni Kuk shkroi që asnjë nuk do të shkonte ndonjëherë tek ato toka ose vende të largëta për të predikuar Ungjillin. Ai tha që disa njerëz do të shkonin në vende të largëta për t'u bërë të pasur. Të tjerët mund të shkonin për t'u bërë të famshëm. Por ai ishte i sigurt që asnjë nuk do të shkonte për t'u treguar atyre për Zotin Jezus. Kjo e trishtonte Uilliamin ndërsa ai punonte.

A kishte të drejtë kapiteni Kuk? Jo, sigurisht që jo. Shumë misionarë kanë shkuar në vende të largëta për Jezusin. Por në atë kohë kishte vetëm pak misionarë. Dukej sikur kapiten Kuk mund të kishte të drejtë. Uilliam mendonte për të gjithë njerëzit që kishin nevojë të dëgjonin sesi mëkatet e tyre mund të faleshin. Ai donte që ata të mund të dëgjonin Ungjillin. Uilliam e dinte që ai nuk mund të shkonte. Gjithçka që mund të bënte ishte të mendonte, të lexonte, dhe të lutej për këtë. Të paktën, këtë mendonte. Dhe këtë bënte. Ai lutej çdo ditë për njerëzit të cilët nuk kishin dëgjuar për Shpëtimtarin.

Por djali i cili e donte natyrën dhe ishte i vendosur për të mbaruar çfarëdo që ai fillonte ishte tani një njeri që i përkiste Perëndisë. Çfarë plani mendon ti që Perëndia mund të kishte për Uilliam Kerin? Herën tjetër që ne do të dëgjojmë për disa surpriza në jetën e këtij njeriu i cili donte që të tjerët të dëgjonin për Zotin Jezus i cili mund t'i shpëtonte ata nga mëkatet e tyre.

Kapitulli 2

BARRA E PREDIKUESIT

Më lejoni t'ju bëj disa pyetje që ju t'i përgjigjeni në zemrën tuaj. A beson ti në Zotin Jezus si Shpëtimtarin tënd? A beson se

Ai është i Vetmi që mund të shpëtojë njerëzit nga mëkati i tyre? A e vret mendjen që shumë djem dhe vajza dhe burra dhe gra nuk e njohin Zotin Jezus? Ata janë të humbur në mëkate. Ata nuk e dinë rrugën për në Qiell. Nuk do të dëshiroje ti të ndaje punën e gëzuar për t'i treguar atyre për Jezusin?

Këpucari i zënë

Herën e fundit ne dëgjuam sesi një djalë këpucar i varfër, Uilliam Keri, zbuloi që kishte nevojë për Shpëtimtarin. Ne dëgjuam sesi ai besoi në Zotin Jezus dhe donte t'i tregonte të tjerëve për Të. Çfarë njeriu i lumtur, dhe shumë i zënë u bë Uilliam! Kujtoni - atij i duhej të bënte këpucë gjatë ditës dhe të jepte mësim në mbrëmje në shkollë për të fituar jetesën. Kush mund të na tregojë çfarë tjetër bënte ai? Në çdo minutë të lirë ai studionte. Mendja e Uilliamit dhe zemra e tij ishin të uritura për të mësuar. Kishte gjithmonë një libër në stolin e tij të punës. Ndërsa ai punonte ai studionte. Ai studionte Biblën, greqisht, hebraisht, latinisht, gjeografi, dhe çdo gjë tjetër që ai mundte. Ai kishte shumë dëshirë të dinte më shumë kështu që ai do të ishte në gjendje t'i shërbente Shpëtimtarit të tij më mirë.

Njerëzit në fshat panë sesi këpucari i zënë dhe mësuesi i tyre e donte dhe studionte Fjalën e Perëndisë. Disa prej tyre i kërkuan atij që t'i mësonte ata në kishë të dielën. Shumë shpejt fshatra të tjera dëgjuan për të dhe i kërkuan atij që të vinte dhe të predikonte për ta, gjithashtu. Me gëzim Uilliami ecte ose përshkonte duke ecur shumë milje në kishat e vogla në fshatra. Në verë ose dimër, në shi apo borë, ose në shkëlqimin e diellit ai dilte për të predikuar. Asgjë nuk e bënte më të lumtur sesa të jepte mësim Fjalën e Perëndisë dhe t'u tregonte të tjerëve për Jezusin.

Pikturë 2-1

Megjithatë Uilliami shpesh ishte i trishtuar. Ndërsa studionte gjeografi ai kishte bërë një glob me pjesë lëkure me ngjyra të ndryshme. Dhe ai kishte ngjitur disa copa ose fletë letre së bashku dhe kishte vizatuar një hartë të madhe të shteteve të botës. Ai e kishte varur këtë hartë në mur pranë stolit të tij të punës. Mbi të ai kishte shkruar sesa njerëz jetonin në çdo vend, çfarë gjuhe flisnin ata, dhe çfarë perëndie adhuronin ata.

Sa herë që këpucari i ri shikonte hartën e tij ose globin e tij, ai ndihej i trishtuar. Në nëntëdhjetë e nëntë shtetet e botës njerëzit adhuronin idhuj në vend të një Perëndie të vetëm të vërtetë. Dhe në pesëdhjetë e tre shtete njerëzit ishin muhamedanë. Ata as nuk besonin tek Jezusi.

Kur Uilliam mendonte për miliona njerëz që kishin humbur në mëkat, sytë e tij shpesh mbusheshin me lot. Shumë herë ndërsa ai shikonte në hartën e tij lotët rridhnin në faqet e tij. Zemra e tij i dhembte. Ai ndante dashurinë e Perëndisë për të humburit e botës. Por çfarë mund të bëjë një këpucar i varfër? Ai vetëm mund të lutej për ata njerëz çdo ditë.

Uilliami vazhdonte të bënte këpucë, të jepte mësim, të predikonte, të studionte, dhe të lutej. Ai mezi priste të kalonte të gjithë kohën e tij duke studiuar dhe duke predikuar. Por atij i duhej të bënte këpucë për jetesën. Një burrë mendoi se ai ishte budalla që donte të predikonte dhe tha, "Ti duhet të mbahesh me biznesin tënd."

"Biznesi im," u përgjigj Uilliam, "është të punoj për Perëndinë. Unë vetëm bëj dhe riparoj këpucë për të paguar shpenzimet e mia."

Pikturë 2-2

Një burrë tjetër për të cilin Uilliam bënte këpucë ishte më shumë i mençur dhe më i mirë. Një ditë kur Uilliam shpërndau një çantë me këpucë tek ky burrë ai pyeti, "Sa fiton në javë me anë të bërjes së këpucëve?" "Rreth nëntë ose dhjetë shilinga, zotëri," u përgjigj Uilliam. Sytë e burrit vezulluan me një ide të lumtur.

"Mirë pra, unë do të tregoj diçka. Ti s'ke pse të më bësh më këpucë mua." Uilliami kapsalliti sytë me habi. Burri buzëqeshi.

"Ti shko përpara dhe studio dhe prediko. Unë do të të jap një pagesë të vogël prej dhjetë shillingave në javë."

Këpucari i lumtur e falënderoi ngrohtësisht burrin dhe ai e falënderoi Perëndinë. Ai e dinte që Perëndia kishte vendosur në zemrën e njeriut për ta ndihmuar atë. Tani ai kishte kohë për të studiuar dhe për t'u bërë një shërbyes me kohë të plotë. Dhe ja çfarë bëri ai.

Predikuesi i ri

Por ndërsa Uilliam predikonte ai nuk mund të harronte të gjithë njerëzit në vende të tjera të cilët nuk kishin shërbesa dhe as kisha - ah sikur të mund t'i ndihmonte ata. Ai bisedonte me miqtë e tij predikues për këta njerëz. "Ne duhet të bëjmë diçka për paganët," tha ai. Por predikuesit ishin të gjithë më të vjetër sesa Uilliami. Ata mendonin që ai ishte thjesht një i ri entuziast me ide të mëdha. Ata nuk i kushtonin shumë vëmendje asaj çfarë ai thoshte. Megjithatë Uilliam nuk u ndal. Kurdoherë që ai kishte mundësi ai do të thoshte, "Ne duhet të dërgojmë misionarë në shtetet që nuk kanë Fjalën e Perëndisë."

Një ditë në takimin e shërbyesit udhëheqësi pyeti, "A ka ndonjë gjë që ne duhet të diskutojmë?"

Pikturë 2-3

Uilliami u ngrit në këmbë dhe tha diçka të tillë: "Zotëri, Jezusi tha, 'Shkoni në të gjithë botën dhe i predikoni ungjillin çdo krijese.' Le të bisedojmë për këto fjalë të Tij. Nuk mendon që Ai ishte i duke i thënë dishepujve të Tij dhe neve për të predikuar Ungjillin në çdo vend?" "Shpresa e Uilliamit ishte që drejtuesit do të shikonin që Zoti Jezus do të thoshte për të gjithë të ndihmonim për t'u treguar njerëzve kudo për Të."

Pikturë 2-4

Udhëheqësi i takimit nuk ishte i kënaqur. Ai tha në mënyrë të prerë, "Ulu, djalosh, ulu. Nëse Perëndia do që të konvertojë të pafetë, Ai do ta bëjë pa ndihmën tonë."

I trishtuar Uilliami u ul. Predikuesit thjesht nuk e kuptonin! Perëndia donte që të gjithë në botë të dëgjonin që Zoti Jezus është Biri i Tij dhe i vetmi Shpëtimtar. "Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa që dha Birin e tij të vetëmlindur që kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme" (Gjoni 3:16). Por si mund të dinin njerëzit nëse ata nuk kishin Bibla dhe asnjë që t'i tregonte atyre?

Çfarë mund të bëj unë? pyeste veten Uilliam. *Si mund të ndihmoj të krishterët të shikojnë që ata të mund të dërgojnë misionarë në vende të tjera?* Ai u mendua dhe u lut për këtë. Ai predikoi për këtë dhe bisedoi me çdokënd që do të dëgjonte. Më në fund, një burrë që ai takoi tha, "Mirë pra,

pse nuk shkruan një mesazh për të treguar pse ne duhet të dërgojmë misionarët tanë në vende të largëta? Printoje dhe jepua njerëzve në kishë për ta lexuar."

"Do të doja ta bëja këtë," u përgjigj Uilliam. "Por nuk mendoj se mund të shkruaj mjaft mirë. Përveç kësaj, unë nuk kam mundësi financiare për t'i printuar ose shtypur."

"Ti shkruaje," tha burri; "Unë do të të jap paratë për printimin. Më pas Uilliam e dinte që Perëndia donte që ai të shkruante mesazhin. Perëndia kishte dërguar një mik tjetër për ta ndihmuar atë."

Pikturë 2-5

Uilliam studionte shumë, lutej, dhe mendohej shumë. Më pas ai filloi të shkruante. Ai shkruante për të gjitha vendet dhe ishujt e botës. Ai shkroi për miliona njerëz që nuk kishin asnjë për t'i treguar atyre për Jezusin.

Më në fund mesazhi i tij u shkrua, u printua, dhe iu shpërnda kishave. A do ta lexonin njerëzit - a do të shikonin çfarë Perëndia donte që ata të bënin? Uilliam u lut me seriozitet që ata ta bënin këtë. Dhe shumë prej tyre e bënë këtë. Ata filluan të interesohen për shumë veta që nuk kishin dëgjuar rrugën e vetme të shpëtimit.

Fillimi i misionit

Rreth kësaj kohe predikuesi e ftoi Uilliamin për të folur me ta në një nga takimet e tyre. Uilliam studioi Biblën dhe i kërkoi Perëndisë që t'i tregonte atij çfarë të thoshte.

Pikturë 2-6

Ai u ngrit në këmbë përpara drejtuesve ose shërbyesve në kishë dhe predikoi me gjithë zemër. Ai u tregoi atyre se Perëndia donte që ata ta çonin lajmin e mirë të dashurisë së Jezusit tek njerëzit në çdo vend. "Perëndia është besnik," tha ai. "Ai do të na ndihmojë ne të bëjmë këtë punë për Të. Ne duhet të presim gjëra shumë të mëdha nga Perëndia. Ne duhet të përipiqemi për gjëra shumë të mëdha për Perëndinë."

Ishte shumë qetë në dhomë. Shërbyesit dëgjonin me qetësi. Ata ishin prekur. Me siguri, mendonte Uilliam tani ata do të bëjnë diçka për të dhënë Fjalën e Perëndisë atyre që kanë nevojë për Të. Por ata nuk bënë

kështu. Ata nuk e kuptonin sesi një grup i vogël predikuesish të varfër në fshat mund të bënë ndonjë gjë për të humburit në vendet e tjera. Ata filluan të bisedonin për gjëra të tjera dhe u bënë gati për të shkuar në shtëpi.

Pikturë 2-7

Zhënjimi i Uilliamit ishte kaq i madh saqë ai mendonte se nuk mund të duronte më. Ai kapi krahun e shokut të tij, Andreu Fuller. “Zotëri, thirri ai duke u dridhur, “nuk do të bëhet ndonjë gjë?”

Ndodhi atëherë. Menjëherë, Z.Fuller e dinte gjithashtu, që Perëndia vërtet donte që ata të bënin diçka. Ai u ngrit në këmbë me Uilliamin dhe i luti burrat e tjerë të mendonin çfarë Perëndia do të bënte që t’i ndihmonin të humburit. Më në fund shërbyesit vendosën të fillonin një shoqëri ose shoqatë misionarësh. Kishat e tyre, thanë ata, do të dërgonin misionarë. Tani trishtimi i Uilliamit u kthye në gëzim. Perëndia i ishte përgjigjur lutjeve të tij.

Por kush do të ishte gati për të qenë misionari i tyre i parë? Dhe në cilin vend duhet që ata ta dërgonin atë? Predikuesit dëgjuan për një mjek të krishterë, që quhej John Thomas, i cili kishte qenë në Indi. Ata i kërkuan Dr.Thomas të vinte që t’u tregonte atyre për vendin e tyre. Dhe ai u tregoi. Ai u tha për nevojën e madhe të miliona burrave dhe grave, djemve dhe vajzave që nuk kishin dëgjuar asnjëherë për Jezusin. “Më shumë se çdo gjë tjetër, unë dua të kthehem në Indi,” tha ai, “por unë kam nevojë për një misionar që të vijë me mua.”

Uilliam u ul në cep të karriges së tij. Zemra e tij ndiente dhimbje për njerëzit me nevojë. Sytë e tij u mbushën me lot. Sa do të doja që të shkoja! mendoi ai. Më pas dukej sikur ai kishte dëgjuar Perëndinë që thoshte, “Këtë gjë dua që ti të bësh.”

Fytyra e tij shkëlqente me gëzim, Uilliam u ngrit menjëherë në mbledhje dhe tha, “Unë do të shkoj me Dr. Thomas.” Dr. Thomas ishte kaq i ngazëllyer me këtë lajm saqë ai u hodh përpjetë dhe e përqafoi Uilliamin e habitur. Dhe shërbyesit ose drejtuesit në kishë ishin të lumtur gjithashtu. Ata besonin se ishte vullneti i Perëndisë që Uilliami të ishte misionari i tyre.

Pikturë 2-8

Në një ditë tjetër ata mbajtën një shërbesë të veçantë. Shërbyesit vendosën duart e tyre në kokën e Uilliamit dhe u lutën për të. Ata premtuan të mos harronin kurrë që të luteshin për të dhe ta ndihmonin atë për aq kohë sa të jetonin.

Kështu që Uilliam Keri, i cili kishte qenë një këpucar i vjetër fshati, u zgjodh si misionari i parë për t’u dërguar nga Anglia në Indi. Ti do të dëshirosh të dëgjosh për këtë udhëtim të rrezikshëm dhe të gjatë në det dhe për gjërat e çuditshme që ai pa në atë vend shumë të madh dhe misterioz.

Kapitulli 3

UDHËTIMI MISIONAR

FJALORTH DHE SHQIPTIME “Bengali (bên gôl’ e) Gjuha e folur në Bengal; suttee (sût ê) Zakoni i djegies së të vesë

Pse rrodhën lot në faqet e Uilliam Kerit kur ai pa në hartën e tij të botës? A ke qenë ndonjëherë i trishtuar për shkak se miliona fëmijë dhe burra e gra nuk e njohin Jezusin si Shpëtimtarin e tyre?

Nëse Perëndia të ka kërkuar ty që të punosh për Të në një vend tjetër, çfarë do të thuash ti? Si do të ndihesh?

Uilliam Keri ishte mbushur me gëzim dhe mrekulli në mirësinë e Perëndisë për të. Të

mendonte se do të shkonte në Indi si një misionar! Dukej shumë e mirë për të qenë e vërtetë. Ai kurrë nuk kishte qenë aq i lumtur. Por jo të gjithë ishin po aq të lumtur sa ç'ishte ai. Babai i Uilliamit mendonte që ai ishte pa mend ose ishte çmendur. Gruaja e tij tha që ajo sigurisht që nuk do të shkonte me të. Dhe njerëzit në kishën e tij e donin atë aq shumë sa që ata nuk kishin dëshirë për të që të largohej prej tyre. Kjo ishte shumë e vështirë për Uilliamin dhe e shqetësonte atë. Por ai tha me vendosmëri, "Është vullneti i Perëndisë, unë nuk mund të mos bindem. Unë duhet të shkoj."

Udhëtimi i rrezikshëm

Pikturë 3-1

Disa muaj më vonë Uilliam hipi në një anije për në Indi. Zemra e tij ishte mbushur plot me mirënjohje ndaj Perëndisë, sepse ai nuk ishte vetëm. Gruaja dhe fëmijët e tij dhe Dr. Thomas shkuan me të. Perëndia i kishte dhënë gruas së tij gatishmërinë dhe gëzimin për të shkuar me të. Dhe Perëndia i kishte bërë njerëzit në kishën e tij të gëzuar që pastori i tyre mund të shkonte për t'u predikuar atyre që nuk kishin dëgjuar kurrë për Jezusin. Ata luteshin për të. Djema, vajza, burra dhe gra ruanin çdo monedhë që ata të mund të paguanin për udhëtimin e tyre të gjatë. Dhe kisha të tjera ndihmonin gjithashtu. Ishte një ditë e gëzuar për Uilliamin kur ai lundroi për në Indi. Ai ishte i ngazëllyer dhe i emocionuar. Ai mezi e besonte që ai ishte me të vërtetë duke ikur.

Pikturë 3-2

Me ngadalë anija e vogël la bregun anglez në oqean dhe filloi udhëtimin e gjatë dhe të rrezikshëm. Çdo ditë, çdo javë, anija lundronte e lundronte. *(Tregoni rrugën që ata morën përreth Afrikës, në hartë në kapakun e brendshëm të fundit.)*

Ndonjëherë oqeani vezullonte ose shkëlqente ngjyrë blu dhe i qetë. Më pas anija lundronte butësisht mbi ujë. Herë të tjera furtuna të tmerrshme ngriheshin dhe oqeani ishte gri dhe i zemëruar. Një herë një valë shumë e madhe sa një mal goditi anijen dhe e dëmtoi atë keq. Marinarëve iu desh

njëmbëdhjetë ditë për ta rregulluar përsëri anijen. Një herë tjetër erërat dhe rrymat e forta ishin kaq të fuqishme sa që anija e tyre madje u kthye mbrapsht. Për një muaj të tërë ata nuk arritën në asnjë vend.

Çfarë bëri Uilliam gjithë këto javë dhe muaj në anije? A mendon që ai thjesht ulej në kuvertën e anijes dhe pushonte? Uilliami jo. Shumë orë ai studionte Bengali një nga gjuhët e Indisë. Dhe ai punonte shumë dhe gjatë me Dr. Thomas që të fillonin të përkthenin Biblën në atë gjuhë. Populli i Indisë kishte nevojë për Fjalën e Perëndisë në gjuhën e tyre.

Pikturë 3-3

Kur Uilliam nuk ishte duke studiuar ose duke ndihmuar për të përkthyer ai mbante orë mësimi Biblik për njerëz të tjerë në anije. Të dielave ai organizonte shërbesa adhurimi për ta. Gëzimi i jetës së tij ishte që t'u tregonte të tjerëve për Zotin Jezus. Në shtëpi, në oqean, dhe kudo që ai shkonte, Uilliam ishte një misionar. Si ai, qofshim dhe ne misionarë atje ku jemi.

Mbërritja në Indi

Më në fund, pas pesë muajsh, anija e vogël lundroi në portin në Indi. Të gjithë në anije u vunë në radhë përgjatë kangjellave për të parë. Fëmijët u hodhën dhe zbritën me gëzim. Të rriturit buzëqeshnin dhe brohorisnin. Dhe Uilliam falenderoi Perëndinë që i kishte sjellë të sigurtë për një udhëtim të gjatë 15.000 milje nga Anglia.

Ndërsa Uilliam dhe familja e tij u larguan nga anija ai pa përreth njerëzit e veshur me rroba të bardha me lëkurë të errët të mëndafshhtë. Ai ndiente një dashuri të madhe të ngrohtë për ta. Ai mezi priste për ditën kur ai të mund të fillonte t'u tregonte për Jezusin.

Por gjëja e parë që Uilliami duhet të bënte ne vendin e ri ishte të gjente një shtëpi për familjen e tij. Ku mund të gjente një? Ai nuk e dinte se ku mund të kërkonte. Dhe më pas menjëherë çdo gjë dukej sikur po shkonte keq. Zonja, Kerri dhe një nga fëmijët e tij u sëmur. Ushqimet dhe furnizimet ishin shumë të shtrenjta. Përpara se ai të dinte paratë kishin mbaruar. Dhe kur ata shkuan për të lëvizur në një shtëpi për të cilën kishin dëgjuar, dikush tjetër ishte tashmë duke banuar në të. Çfarë mund të bënin ata? Ata

ishin në një vend të huaj, pa një shtëpi, pa ushqim, dhe pa një monedhë. Çfarë do të kishte bërë ti? Uilliami u lut dhe besoi që Perëndia do të kujdesej për ta.

Pikturë 3-4

Dhe Perëndia u kujdes. Vetëm atëherë kur nuk dinin çfarë të bënin më, Perëndia dërgoi dikë që t'i ndihmonte ata. Një anglez i mirë që mbante një armë erdhi duke ecur bashkë me qenin e tij. Ai u habit kur pa anglezë të tjerë në atë pjesë të Indisë. Ai ndaloi për të folur me ta dhe i ftoi në shtëpinë e tij.

“Ejani me mua,” tha ai. “Ju keni nevojë për një vend për të qëndruar dhe unë kam një shtëpi të madhe me shumë dhoma. Unë do të jem i kënaqur që t’ju kem si të ftuarit e mi për aq kohë sa ju dëshironi.”

Ata qëndruan në shtëpinë e anglezitet derisa Zonja Keri dhe djali ishin mirë dhe derisa gjetën një vend për të jetuar dhe disa para. Uilliam falënderoi përsëri Perëndinë për kujdesin e Tij të dashur.

Përshtypjet e para

Shumë shpejt Uilliami ishte i zënë me punë dhe duke zbuluar sesi ishte India. Atij i dukej që kudo që ai shikonte kishte njerëz. Ai nuk kishte parë kurrë kaq shumë njerëz. Ky vend gëlonte nga njerëz. Kishte mijëra prej tyre - miliona prej tyre. Shumë ishin të varfër, të uritur, dhe madje duke ngordhur për bukë. Shumë ishin të sëmurë ose të çalë ose të verbër. Disa ishin lypës të veshur me leckë. Dhe më e keqja e të gjithave, ata nuk njihnin rrugën e shpëtimit. Dëshira më e madhe e Uilliamit ishte t’u tregonte atyre rrugën për në Qiell.

Pikturë 3-5

Nuk kishte vetëm njerëz kudo që Uilliami shikonte, por kurdo që ai kthehej kishte idhuj të shëmtuar - në shtëpitë, përgjatë rrugëve, dhe në vendet e shenjta ose faltoret dhe tempujt. Uilliam shikonte me trishtim ndërsa njerëzit përulleshin dhe adhuronin idhujt. Ai i shikonte ata që i luteshin figurave të çuditshme prej druri dhe guri. Ai psherëtinte. Vetëm sikur ai mund t’u tregonte atyre gjithçka për Perëndinë e vërtetë dhe të gjallë. Ai duhet të mësojë gjuhën e vëshirë të këtyre

njerëzve sa më shpejt që të ishte e mundur. Ai studionte dhe studionte.

Pikturë 3-6 *(hiqe këtë figurë për çdo fëmijë shumë të vogël)*

Uilliam pa pamje të tjera të çuditshme që e bënë zemrën e tij të vuante më shumë . Një ditë ai pa një burrë i cili kishte kapëse të mprehta dhe torturuese në lëkurën e tij. Telat lidhnin këto kapëse në lëkurën e tij me një litar. Burri ishte tërhequr lart me anë të një litari në një shtyllë dhe ishte duke u lëkundur dhe duke u rrotulluar përreth saj në një rreth të madh. Burri i mjerë mendonte që ai ishte duke kënaqur perënditë e tij duke vrarë ose duke i shkaktuar plagë trupit të tij. Ai besonte që do t’i bënte ata ta trajtonin më mirë atë. Ai nuk njihte Birin e dashur të Perëndisë i cili ishte vrarë për mëkatet tona kështu që ne nuk na duhet të vuajmë për to.

Pikturë 3-7

Një ditë tjetër Uilliam pa një pamje të tmerrshme që ai nuk e harroi kurrë. Ai pa çfarë quhej suttee (sati). Shikoni, në Indi kur një burrë vdes, trupi i tij merret dhe digjet. Shumë njerëz besonin që gruaja e atij burri duhet të digjej e gjallë me trupin e vdekur të burrit të saj. Ata mendonin ajo mund të shkonte bashkë me të në botën tjetër. Gratë shpesh digjeshin me burrat e tyre.

Kur Uilliam pa një grup njerëzish që po bëheshin gati për të djegur një grua të gjallë me trupin e burrit të saj, ai ishte i vendosur që t’i ndalonte ata. Ai bisedonte me njerëzit dhe u lutej atyre të mos e bënin këtë. Por njerëzit nuk do ta dëgjonin atë. Ata shkonin drejt e përpara sepse ata besonin që ishte ajo çfarë duhet të bënin. Uilliam dridhej ose rrëqethej dhe kthehej. Ai nuk mund të duronte të shikonte gruan që digjej. Ai mendoj, *Ah sikur ata të njihnin Atë që mund të falë mëkatet e tyre dhe t’u japë atyre jetë të përjetshme. Unë do të bëj gjithçka që mundem t’i ndihmoj ata të njohin dhe të besojnë në Jezusin. Unë do të bëj gjithçka mundem, gjithashtu, t’i ndalojë ata për të djegur gratë.*

Puna fillon

Sapo Uilliam dinte mjaftueshëm bengali për të biseduar me indianët, ai u përpoq që

t'u tregonte atyre për Shpëtimtarin e mrekullueshëm i cili dha jetën e Tij për të shpëtuar mëkatarët.

Indianët e dinin që misionari i donte ata. Ai ishte i mirë, ai u jepte atyre ilaçe dhe i ndihmonte ata kur ishin të sëmurë. Ai ndante ushqimin e tij me ata që ishin të uritur. Ai kishte një shkollë për fëmijët e tyre. Ai nuk i mashtronte ata ashtu si mësuesit e tyre mashtronin njëri tjetrin. Me gëzim djemtë dhe vajzat, burrat dhe gratë u mbledhën përreth tij. Ata dëgjonin me vëmendje ndërsa ai tregonte për Perëndinë e vërtetë dhe të vetëm dhe për Birin e Tij Jezus. Uilliami ishte i emocionuar. Ai ishte i sigurt që shumë do të besonin shpejt në Jezusin.

Por ata nuk besuan, as edhe një! Ata dukeshin sikur nuk kuptonin. Ose ndoshta kishin frikë nga ato çfarë fqinjët e tyre do të bënin apo do të mendonin nëse ata bëheshin të krishterë. Ata pëlqenin të dëgjonin për këtë rrugë të re por ata shkonin në rrugët e tyre mëkatore.

Pikturë 3-8

Përgjatë rrugicave të ngushta me palma anash tyre ndërmjet fushave të gjelbërta me oriz, Uilliam ecte nga fshati në fshat për milje të tëra rreth e rrotull. Me dashuri ai predikonte dhe mësonte Fjalën e Perëndisë. Por kudo ishte e njëjta gjë. Indianët ishin gati të dëgjonin për Zotin Jezus. Por ata nuk besonin në Të. Disa ditë Uilliam vinte në shtëpi shumë i lodhur dhe i dekurajuar. Më pas ai do të gjunjëzohej dhe lutej për ata njerëz zemrat e të cilëve ishin kaq të errëta me mëkat. Dhe ndonjëherë ai do të punonte edhe pak në kopshtin e qetë që ai kishte mbjellë. Ishte një vend i bukur i mbushur me shumë lloj lulesh të ndritshme me aromë, bimë me gjethe, dhe pemë që ai kishte mbledhur ndërsa ai udhëtonte. Të punoje në mes të këtyre bimëve të freskëta të gjelbërta dhe pemëve ishte një çlodhje për të.

Në dhomën e tij Uilliam punonte shumë orë për të përkthyer Biblën në Bengali. Shpesh ai punonte me dritën e qiriut që luhatej deri natën vonë. Ai e dinte që nuk do të ishin mjaft misionarë për t'i treguar të gjithë popullit të Indisë lajmin e mirë për Jezusin. Por nëse Fjala e Perëndisë mund të përkthehej, miliona kopje mund të printoheshin. Më pas shumë njerëz mund të lexonin Fjalën e Perëndisë për veten e tyre.

Me durim ai punonte, lutej, predikonte, dhe përkthente. Një vit, dy vjet, tre, katër, pesë vjet. Akoma asnjë indian nuk tregonte se ai besonte me të vërtetë Zotin Jezus që ta shpëtonte atë. Sa dekurajuese! Çfarë do të kishte bërë nëse do të kishte qenë ti Uilliam? Çfarë mendon se bëri ai? A ishte gati për të hequr dorë? Jo Uilliam. Ai tha, "Është nderi më i madh për të punuar për Perëndinë. Unë nuk do të hiqja dorë nga puna e Tij për ndonjë gjë tjetër në botë. Perëndia është besnik dhe i fuqishëm. Atë çfarë fillon Ai nuk e lë të pambaruar."

Uilliam e dinte se ishte vullneti i Perëndisë që indianët duhet të dëgjonin Ungjillin dhe të bëheshin fëmijë të Perëndisë. Ai besoi tek Perëndia atëherë kur dukej sikur asnjëri prej tyre nuk do të besonte. Dhe Perëndia nuk e zhgënjoi atë.

A do të dish sesi Perëndia iu përgjigj lutjeve të Uilliamit dhe se si shpërbleu besimin e tij? Herën tjetër ne do të dëgjojmë për disa gjëra emocionuese që ndodhën në Indi.

Kapitulli 4

QËLLIMI I PËRKTHYESIT

FJALORTH DHE SHQIPTIMI: Bengal (ben gawl') rajoni i madh më i rëndësishëm në veri të Gjirit Bengal; Bengali (bên gol' e) gjuha e folur në Bengal; Gabardhan (gäb är dän); guru (goo roo) mësues i fesë; Jagannath Das (ja gan nat das); Krishna Das (krish na das); Krishna Pal (krish' në päl); pundit (pün' dît) person i mësuar; sahib (sä' ïb) zotëri, ose zotëri; Sebak ram (se bäk räm); Serampore (Ser'-um por) - qytet në Indinë Lindore.

A duhet Uilliam Keri të kishte dhënë dorëheqjen nga predikimi i tij kur asnjë indian nuk dukej që besonte në Jezusin? Pse ose pse jo?

Pse duhet të vazhdojmë madje edhe kur puna e Perëndisë është e vështirë? Çfarë tha Uilliam që është një nder shumë i madh?

Përkthimi i parë

Supozoni që ju filloni të kopjoni të tërë Biblën me dorë - sa kohë mendoni që do t'ju duhet? Por supozoni që ju duhet të përkthenit fjalët në gjuhën tjetër dhe më pas të shkruani. Ja çfarë Uilliam Keri bëri. Kur ai

nuk ishte i zënë duke predikuar ose duke punuar në plantacion ku ai jetonte, ai përkthente Biblën. Ishte punë e vështirë dhe e ngadalhtë.

Pikturë 4-1

Për orë të tëra Keri dhe personi ekspert i tij (një i ditur Indian) uleshin duke u përkulur mbi tavolinën e tij të punës dhe përiqeshin të mendonin për fjalët që do të thoshin atë çfarë Fjala e Perëndisë thoshte. Uilliam do të shkruante një varg ose një faqe në Bengali. Më pas eksperti do t'ia lexonte atij. Nëse nuk ishte mjaft e saktë, Keri do ta ndryshonte dhe do ta shkruante përsëri.

Ditët, javët, muajt, dhe vitet kalonin. Me kujdes Uilliam vazhdonte të shkruante çdo faqe me fjalë dhe shkronja si shkarravina të gjuhës Bengali. Grumbulli i shkronjave rritej derisa kishte mijëra prej tyre. Të gjithë ato ishin shkruar pastër nga dora e vetë Uilliamit. U desh pesë vite e gjysmë për të përkthyer pjesën më të madhe të Biblës në Bengali! A mendon që do të ishte i gatshëm të punoje aq gjatë dhe aq shumë për t'i dhënë të tjerëve Fjalën e Perëndisë? Keri e bëri me gëzim. Ai ishte i lumtur që përkthimi i parë ishte pothuajse i mbaruar. Por kishte një punë tjetër për të bërë. Duhet të printohej. Si dhe ku mund ta printonte ai atë? Në të gjithë Indinë kishte vetëm pak printerë dhe makina shtypi. Uilliam u lut dhe besoi tek Perëndia për ta ndihmuar atë dhe për t'i treguar atij se çfarë të bënte.

Dhe Perëndia dëshiron t'u përgjigjet lutjeve të fëmijëve të Tij. Ai iu përgjigj lutjeve të Uilliamit në një mënyrë të mrekullueshme. Pak kohë përpara, një makineri shtypi prej druri ishte sjellë në Indi nga Anglia. Dhe ishte për shitje! Uilliam ishte ngazëlyer. Është tamam ajo për çfarë unë kam nevojë, mendonte ai. Ai nuk e dinte, por Perëndia kishte vendosur në zemrën e një miku të mirë anglez për të blerë këtë makinë shtypi dhe për t'ia dhënë atij si një dhuratë. Keri ishte i emocionuar dhe mirënjohës. Përsëri, Perëndia kishte siguruar tamam atë çfarë ai kishte nevojë.

Pikturë 4-2

Uilliam dhe një burrë tjetër filloi ta bënte makinën e shtypit gati për të filluar printimin. Indianët kureshtarë nuk kishin parë kurrë një makineri të tillë më parë. Ata filluan dhe

pyetën veten çfarë ishte. Kur ata panë sesa i kënaqur Uilliam ishte me të ata thanë, "Shikoni sesa i lumtur e bëri Sahib. Duhet të jetë idhulli i tij."

Keri buzëqeshi. Ai u shpjegoi që makina e shtypit do të ndihmonte njerëzit të dinin që ishte gabim të adhuroje idhuj. Do të printonte fjalët e një Perëndie të vërtetë kështu që njerëzit mund ta njihnin Atë.

Ndihmësit e Rinj

Kush do ta drejtonte këtë makineri shtypi? A do të jepte Perëndia një makinë shtypi dhe do të harronte atë person që do të shtypte? Uilliam nuk mendonte kështu. Ai priste Perëndinë të dërgonte një person që do të shtypte, gjithashtu. Dhe tamam pasi Kerit iu dha makina e shtypit, një mik që printonte në Angli i shkroi atij një letër që thoshte, "I dashur Z.Keri,...Në pranverë unë do të lundroj për në Indi për të të ndihmuar në punën e Perëndisë...Është në zemrën time për të jetuar, punuar dhe për të vdekur me ty...Le të më bëjë Perëndia besnik, të duruar, me kurajë, dhe gati për këtë detyrë." Ishte firmosur, Uilliam Uard.

Çfarë lajmi i mirë! Por kishte akoma më shumë. Tre familje të tjera misionare do të vinin në të njëjtën anije me personin që do të printonte. Uilliami falënderoi Atin e tij të dashur në Qiell për përkthimin, shtypin, printerin, dhe ndihmësit!

Pikturë 4-3

Imagjinoni gëzimin e Kerit kur ai mirëpriti personin që do të printonte dhe misionarët e rinj! Perëndia kishte dërguar këta njerëz të punonin në Indi me të. Dhe Uilliami ëndërronte sesa më shumë do të ishin ata në gjendje të bënin tani. Së pari ai dhe misionarët kërkuan një vend ku ata mund të jetonin të gjithë dhe do të punonin së bashku. Shumë shpejt ata gjetën një shtëpi të madhe përgjatë lumit në qytetin e zhurmshëm të Serampore. Atje ata vendosën shtypshkronjën që do të printonte Fjalën e Perëndisë në Bengali dhe gjuhë të tjera. Ata filluan një shkollë për djemtë dhe vajzat. Dhe ata dolën për të predikuar në qytet dhe në shumë fshatra. Këto ishin, ditë të zëna e të lumtura për Uilliamin.

Më pas një gjë tjetër e mrekullueshme ndodhi. Një këshilltar shpirtëror indian, një mësues feje që quhej Krishna Pal, besoi në

Jezusin dhe u pagëzua. Pas shtatë vjetësh një indian u bë i krishterë. Dhe në një kohë të shkurtër kishte të tjerë. Krishna Pal kishte mësuar gruan e tij, motrën e tij, dhe një mik çfarë ai dinte për Zotin Jezus dhe ata gjithashtu besuan në Të dhe u pagëzuan. Zile gëzimi ranë në zemrat e misionarëve dhe shtëpitë.

Pikturë 4-4

Por disa nga fqinjët e Krishna Pal dhe të afërmit u tërbuan nga inati që ai ishte bërë një i krishterë. Turmat e rrethuan atë në rrugë dhe ulërinin duke thënë emra të shëmtuar për të. Ata e nxorën atë nga shtëpia e tij, e rrahën atë, dhe rrëmbyen një nga bijat e tij. Ata madje planifikuan për ta vrrarë atë. Por qeveritari dëgjoi për planin e lig dhe dërgoi rojet për ta mbrojtur atë dhe familjen e tij.

Fqinjët e Krishna Pal u mahnitën. Asgjë që ata bënin nuk mund të ndryshonin mendjen e tij. Ata panë që Zoti Jezus të cilin ai e donte dhe besonte e kishte bërë atë të gëzuar, të butë, dhe guximtar. Ata filluan të dëgjonin çfarë ai u tregonte atyre për Jezusin, dhe disa prej tyre u bënë të krishterë, gjithashtu.

Fjala e Perëndisë sjell fruta

Për ta bërë të plotë gëzimin e Uilliamit, disa muaj pasi Krishna Pal u bë i krishterë, Dhiata e Re në Bengali u printua. Me mirënjohje, ai e çoi atë në kishën e tyre të vogël. Misionarët dhe miqtë indianë u gjunjëzuan për ta falënderuar Perëndinë për të. Ata i kërkuan Atij për të bekuar Dhiatat e Reja që po printoheshin. Ata u lutën që Ai do t'i ndihmonte ata që i lexonin ato të kuptonin dhe të besonin atë çfarë lexonin.

Pikturë 4-5

Kudo që Uilliam, Krishna Pal, dhe misionarët shkonin ata fillonin të shpërndanin libra të çmuar. Ata nuk i jepnin Dhiata të gjithëve sepse shumë indianë nuk mund të lexonin. Përpara se të jepnin një libër te ndokush ata do ta pyesnin, "A mund të lexosh?"

Nëse indiani thoshte, "Jo, Sahib," ata do të pyesnin, "A mund të lexojë ndokush në fshatin tënd?" Indianët shpesh përgjigjeshin, "Po, një njeri, Sahib."

"Atëherë çoje këtë libër tek njeriu që mund të lexojë. Kërkoji atij të ta lexojë ty dhe fqinjëve të tu. Do të të tregojë ty sesi mëkatet e tua mund të falen dhe sesi ti mund të jesh i lumtur në jetë dhe vdekje."

Indianët habiteshin. Çfarë lloj libri mund të tregojë të tilla gjëra të rëndësishme? Me kujdes, ata do të çonin Dhiatën e Re në fshatrat e tyre dhe t'ia jepnin njeriut që mund të lexonte. Dhe ai ia lexonte atij dhe fqinjëve të tij. Shumë njerëz në fshatra të Bengalit dëgjuan lajmin e mirë për Jezusin për herë të parë dhe disa besuan në Të.

Pikturë 4-6

Një nga Dhiatat e Reja iu dha një burri që quhej Krishna Das për të lexuar në fshatin e tij. Ditë pas dite për tre vjet fqinjët e tij nuk lodheshin kurrë së dëgjuari. Dhiata i solli lumturi Krishna Das dhe njerëzve në fshatin e tij.

Fqinji i tij, Jaganath Das dëgjoi se çfarë libri thoshte dhe i theu e i bëri copë copë idhujt që ai përdorte për të adhuruar. Sebak Ram, një burrë me zë të lartë, i ashpër, ndaloi së kënduari këngët e këqija që ai përdori për të kënduar. Dhe Gabardhan, peshkatar i që mashtrohte dhe gënjente, ndaloi së mashtruari dhe së gënjyeri. Fshati u bë një vend ndryshe pasi ata dëgjuan Fjalën e Perëndisë dhe besoi në Birin e Tij.

Një ditë fshatarët thanë, "Ne duhet të gjejmë burrin që na dha ne këtë libër të mrekullueshëm. Ne duhet ta falënderojmë atë për dhuratën e tij të mirë."

"Por unë nuk e njoh emrin e burrit. Unë nuk e di ku ai banon," tha Krishna Das. "Në pjesën e përparme të librit vetëm thuhej që ishte printuar në Serampore."

Pikturë 4-7

"Ne mund të dërgojmë Jagannath Das, Sebak Ram, dhe Gabardhan në Serampore," sugjeruan fshatarët. "Ata mund të përpiqen që të gjejnë burrin dhe ta falënderojnë atë për ne."

Kështu të tre u nisën për në Serampore. Atje ata gjetën Uilliam Kerin i cili kishte përkthyer librin dhe ia kishte dhënë atë Krishna Das. Ata falënderuan Kerin dhe Uardin përsëri dhe përsëri.

"Ne besojmë në Jezusin," thanë ata me gëzim. "Ne e dimë se Ai është Shpëtimtari i cili dha jetën e Tij për mëkatin tonë. Ne kemi

thyer idhujt tanë dhe ne tani e adhurojmë Atë.”

Plani më i Madh

Ky lajm i mirë i bëri sytë e misionarëve të shkëlqenin me gëzim. *Ah sikur të mund të jepnim Fjalën e Perëndisë tek çdokush në Indi që mund të lexojë,* pëshpëriti Uilliam. Atëherë shumë burra të tjerë, gra, djema dhe vajza në fshatra mund ta dëgjonin dhe të besonin në Jezusin, gjithashtu.

“T’u japësh Dhiatën e Re njerëzve që nuk kanë parë kurrë një të tillë, ky është gëzimi ynë,” tha Keri. “Dhe të bësh këtë ne duhet të vazhdojmë të përkthejmë dhe të printojmë.”

Keri u lut me vendosmëri dhe planifikoi. “Nëse Perëndia na jep pesëmbëdhjetë vjet,” tha ai, “Ne mund të shpresojmë që të përkthejmë Biblën në të gjitha gjuhët kryesore të Indisë. Ne kemi fiksuar sytë tanë në këtë qëllim.”

Vitet në Indi nuk kishin qenë të lehta. Dr. Thomas kishte vdekur. Dhe gruaja e Uilliamit, e cila kishte qenë e sëmurë për një kohë të gjatë, kishte vdekur, gjithashtu. Por Uilliam, djemtë e tij, misionarët e tjerë, dhe ndihmësit indianë ranë dakord që të punonin më shumë se kurrë - secili duke bërë pjesën e tij për të ndihmuar në përkthimin e Fjalës së Perëndisë në këto gjuhë të huaja të folura në Indi. Asnjë nuk punonte më shumë sesa Uilliami. Një mësues indian nuk kishte parë kurrë ndonjë të punonte si Keri. Ai çuditëj. Ai pyeti Z. Uard, “Çfarë lloj trupi kishte Keri? Ai kurrë nuk dukej i uritur ose i lodhur, dhe kurrë nuk linte një gjë derisa të ishte mbaruar.”

Sa herë që një përkthim i ri kishte përfunduar, Z. Uard dhe ndihmësi i tij do të shtypte të gjitha fjalët dhe do t’i printonte sa më shpejt që të ishte e mundur. Kishte akoma miliona njerëz që nuk kishin parë kurrë më parë ose dëgjuar Fjalën e Perëndisë.

Si mund të printonte Uard në kaq shumë gjuhë? Ai nuk kishte vetëm një makinë të vogël shtypi tani. Ai kishte pesë makina dhe pesëdhjetë indianë që të ndihmonin për të bërë letra, të drejtonte makineritë, dhe të përgatiste përkthimet gati për të printuar. Puna e Perëndisë në Indi ishte duke u rritur, dhe Uilliami gëzohej.

Pikturë 4-8

Por vetëm atëherë kur gjithçka dukej sikur po shkonte mirë, diçka e tmerrshme ndodhi. Asnjë nuk e dinte sesi, por një mbrëmje në shtypshkronjën e tyre ra zjarr dhe u dogj e tëra. Flakët buçitëse shkatërruan tone të tëra letrash, shumë libra, dhe mijra faqe përkthimesh të çmuara.

Me lotë në sytë e tij Keri qëndronte në këmbë dhe shikonte shkatërrimet me tym. “Në një natë,” tha ai, “puna e viteve ka ikur.”

Disa orë përpara zjarrit shtypshkronja kishte qenë një vend i zënë. Fjala e Perëndisë ishte duke u printuar në gjuhë të disa popujve. Tani ishte një grumbull të nxirash. Çfarë do të bënin misionarët dhe Uilliami? A ishte ky fundi i përkthimit dhe printimit të tyre?

Kapitulli 5

DETYRAT E MËSUESIT

FJALORTH DHE SHQIPTIMI: Bëngali (ben gôl’ e) gjuha e folur në Bengal; Hooghly (hoog’ - lê) kanali perëndimor i Lumit Ganges

Çfarë ndodhi që ndaloi punën printuese të Biblës së Uilliam ?

A lejon Perëndia shqetësime ose probleme që të vijnë tek fëmijët e Tij? Kur shqetësimet vijnë, çfarë duhet të bëjmë ne?

A mendon se Perëndia mund të bënte që katastrofa e zjarrit të kthehej në të mirën e Uilliamit? Çfarë thotë Romakëve 8:28?

Shkatërrimi Bëhet Bekim

Çfarë mendon ti se bëri Uilliam Keri kur ai pa që vitet e punës së tij kishin ikur në tym? A u shqetësua ai apo u ankua? Jo, ai thjesht tha, “Sa të pahulumtueshme janë rugët e Perëndisë! Unë sapo kam bërë disa nga përkthimet e mia sa më afër të përsosurës sa kisha mundësi. Dhe ndoshta unë isha pak krenar për Misionin tonë. Zoti e lejoi këtë të ndodhë që unë t’i besoja më shumë Atij. Unë do të jem i qetë dhe do të di që Ai është Perëndia.”

Kerit nuk i shkonte aspak mendja për të hequr dorë. Ai filloi menjëherë për të bërë përkthimet e Biblës. Ai vendosi të bëjë ato akoma më mirë se përpara.

Z. Uard gjithashtu me gëzim bëri plane për të printuar përsëri. Sa i gëzuar ishte ai që asnjë nga makinat e shkrimit nuk ishin

shkatërruar. Të pesta ishin nxjerrë nga ndërtesa e djegur. Por ai nuk kishte shkronja për to. Zjarri kishte shkrire shkronjat prej plumbi në copa të vogla pa formë.

Pikturë 5-1

Ndërsa ai këqyrte rrënojat e nxira, Uard menjëherë bërtiti me gëzim. Të futura në hir ishin copa të vogla çelik që ai mund t'i përdorte për të bërë një lloj të ri. Të gjitha pjesët e çelikut për katërbëdhjetë gjuhët ishin të sigurt! U ishte dashur dhjetë vjet për t'i bërë ato. Ishte një mrekulli që ato nuk ishin dëmtuar. "Me këto," lajmëroi ai me gëzim, "ne mund të bëjmë shpejt një lloj të ri dhe të fillojmë t'i printojmë." Keri dhe Uard falënderuan Perëndinë që kishte copa metali rezervë.

Jo larg nga dyqani i vjetër i shtypshkronjës qëndronte një magazinë e madhe. Vetëm katër ditë përpara zjarrit një kompani biznesi ishte zhvendosur nga ai vend. Magazina bosh ishte tamam vendi për shtypshkronjën e tyre të re. Për këtë gjithashtu, ata i dhanë falënderime mirënjohëse Perëndisë.

Uard dhe ndihmësit e tij indianë punonin si roje me helmeta. Në një muaj ata ishin duke printuar përsëri. Në pesë muaj makinat e shtypi ishin duke printuar Fjalën e Perëndisë në më shumë gjuhë se kurrë më parë. Dhe në vend të pesë shtypshkronjave, ata shumë shpejt kishin dhjetë.

Ndërkohë, lajmi për zjarrin e tmerrshëm kishte arritur në Angli dhe Amerikë. Kudo të krishterët ishin duke folur për këtë. Për shkak të zjarrit, shumë njerëz dëgjonin për punën mahnitëse misionare në Indi. Shumë njerëz luteshin dhe jepnin para për ndihmë. Zjarri nuk e ndaloi përkthimin dhe printimin e Fjalës së Perëndisë. Për më shumë, i ndihmoi misionarët për të bërë më shumë. Perëndia kishte kthyer atë çfarë dukej si një gjë e keqe në të mirën e Uilliamit dhe Misionit.

Profesori i Kolegjit

Çfarë njeriu i zënë ishte Keri me përkthimet dhe predikimet e tij! Por kjo nuk ishte e gjitha çfarë ai bëri. Gjatë kësaj kohe ai kishte qenë duke bërë një punë tjetër shumë të rëndësishme, gjithashtu.

Njëmbëdhjetë vjet para zjarrit, qeveria angleze kishte filluar një kolegji në Kalkuta. Ishte një kolegji për të trajnuar anglezë të rinj për tu bërë, drejtues qeverie, gjykatës, dhe oficerë në Indi. Qeveria kishte nevojë që një profesor t'i mësonte këta burra gjuhën indiane. "Njeriu më i mirë për punën," zyrtarët ranë dakord, "do të jetë misionari, Uilliam Keri. Ai është një zotërues i këtyre gjuhëve. Pse të mos i kërkojmë atij?"

Shumë shpejt ata dërguan një letër me anë të një lajmëtari përtej lumit për në shtëpinë e Kerit. Misionari i habitur e hapi letrën dhe lexoi, "Zotëri, a do të konsideroni për të shërbyer si profesor i gjuhës indiane në kolegjin qeveritar?"

A dëshiron Perëndia që unë të jap mësim në kolegji? pyeti veten Uilliam. Ai thirri miqtë e tij, Uard dhe Marshman, për të parë se çfarë ata mendonin. Të tre burrat vendosën kokat e tyre mbi letër. Ata i kërkuan Perëndisë që t'i ndihmonte ata të dinin se çfarë duhet të bënte Keri. Atyre iu duk se duhet të ishte vullneti i Perëndisë për të që t'i thoshte po këtij nderi.

Pikturë 5-2

Kështu çdo të martë në mbrëmje Uilliam lundronte poshtë lumit gjarpërues dhe të gjerë Hoogly për në kolegji në Kalkuta. Ai qëndronte atje të mërkurën, të enjten, dhe të premten. Ditën ai mësonte, bisedonte me studentët e tij, dhe punonte me përkthimet e tij. Mbrëmjeve ai predikonte në një kishë ai filloi në qytet. Ose ndonjëherë ai ndihmonte të varfrit dhe të sëmurët dhe bisedonte me njerëzit që vinin për t'i bërë atij pyetje. Më pas të premten ai do të shkonte ose do të udhëtonte përsëri tek lumi për në shtëpinë e tij.

Tridhjetë vjet Keri mësoi gjuhët e kolegjit qeveritar. Ai ishte një mësues i mirë, një shok ndihmues, dhe një misionar i dashur. Nëpërmjet tij shumë nga studentët vinin për ta njohur atë dhe besonin tek Zoti Jezus si Shpëtimtari i tyre nga mëkati.

Për mësimin e tij Uilliam mernte një rrogë të lartë. Por ai mbante vetëm një pjesë të vogël të saj për të blerë gjëra që ai kishte nevojë për veten e tij. Me gëzim ai e jepte pjesën tjetër për të ndihmuar pastorët indianë, për të ndihmuar në ndërtimin e kishave, ose për punë të tjera misionare.

Në kolegji në Kalkuta, Uilliam ndihmoi të trajnonte anglezë të rinj për punën qeveritare. Por ai ëndërronte dhe u lut për një kolegji tjetër - një kolegji për trainimin e të rinjve indianë për punën e Perëndisë. "Ti e di," i tha ai Uardit dhe Marshman, "Unë besoj se Perëndia do që ne të fillojmë një kolegji për indianët. Nuk do të ketë kurrë mjaft misionarë për t'u treguar miliona njerëzve këtu për Jezusin. Nëse ne fillojmë një kolegji të krishterë, ne mund të trajnojmë qindra të rinj të interesuar për të qenë predikues dhe mësues në mes të popullit të tyre.

"Uard dhe Marshman ranë dakord me entuziazëm. Ata ishin të emocionuar me këtë ide të mrekullueshme që Perëndia u kishte dhënë atyre. "Ne do të ruajmë të gjitha paratë që ne mundim për kolegjin," i premtoi ata njëri-tjetrit, "dhe Perëndia me siguri do të na ndihmojë."

Kolegji Serampore

Pikturë 5-3

Shtatë vjet Keri, Uard dhe Marshman u lutën, ruajtën, dhe planifikuan përpara se ëndrra e tyre të bëhej e vërtetë. Sa me dëshirë ata panë ndërsa ndërtesat e para, të bukura ngriheshin! Me sa vendosmëri luteshin ata për studentët Perëndia do të dërgonte që do të bëheshin predikuesit dhe mësuesit e Fjalës së Tij!

Shumë shpejt grupi i parë i të rinjve punëtorë ishin duke studiuar shumë në kolegjin e ri. Dhe Uilliami ishte më i zënë se kurrë. Tani përveç se ishte predikues dhe përkthyes, ai ishte duke dhënë mësim në dy kolegje. Çdo natë llamba e vogël në dhomën e tij digjej shumë gjatë pasi çdo njeri kishte rënë në gjumë.

Vitet kalonin shumë shpejt. Flokët e Kerit u thinjën. Hapat e tij të shpejtë u bënë më të ngadaltë. Një ditë ai përfundoi duke korigjuar një përkthim të Biblës në të cilën ai kishte punuar për një kohë të gjatë. Ai buzëqeshi me butësi ndërsa ai la mënjanë dhe tha, "Puna ime është bërë," Dhe në fakt ishte bërë. Filluan ta linin forcat. Ai ishte i dobët dhe i lodhur. Ai ishte gati për t'u larguar nga India dhe për të shkuar në shtëpi - shtëpi në Qiell.

Pikturë 5-4

Keri nuk mund të dilte për të predikuar dhe për të dhënë mësim më. Por ai donte të ulej në kopshtin e tij të bukur dhe të lutej ose të lexonte. Miqtë do të vinin për ta vizituar atë atje. Kopshti i tij i rrethuar me mur ishte një vend magjepsës. Në të ishte një pellg i vogël i pastër dhe i qartë. Përgjatë rrugicave kishte qindra lule ekzotike, bimë me gjethe, shkurre që çelnin, dhe pemë madhështore. Ai i kishte mbledhur dhe mbjellë vetë ato. Ai e dinte emrin e secilës prej tyre dhe si t'i mbante ato që të rriteshin. Gjatë viteve Keri ishte ngritur herët në mëngjes për të shëtitur në kopsht. Ndërsa ai ecte përgjatë luleve ose bimëve ai fliste me Perëndinë për punën e tyre së bashku.

Me durim, Uilliami i kishte mësuar miqve të tij indianë se si edhe ata të merreshin me kopshtin. Ata kishin pasur vetëm kopshte të varfra me bimë jo të rregullt. Ai i kishte ndihmuar ata që të mësonin sesi të rrisnin perime më të mira, grurë dhe pemë. Ai i tregoi atyre mënyrën për ta përdorur sa më mirë tokën që Perëndia u kishte dhënë atyre.

Vitet e kënaqësisë.

Pikturë 5-5

Ndërsa Keri u ul në kopshtin e tij ai shpesh kthehej mbrapa në kohën kur ai kishte ardhur në fillim në Indi. Më pas ai kishte punuar më shumë sesa pesë vjet për të përkthyer Dhiatën e Re në një gjuhë - Bengali. Tani Fjala e Perëndisë ishte përkthyer në *tridhjetë e katër* gjuhë! Njerëzit që i flisnin këto gjuhë mund të lexonin mesazhin e shpëtimit të Perëndisë për veten e tyre, ose të kishin dikë që t'i lexonin ato.

Pikturë 5-6

Në fillim ai kishte predikuar shtatë vjet përpara se një indian të bëhej i krishterë. Tani kishte njëzet e gjashtë kisha. Qindra indianë ishin besimtarë të lumtur në Zotin Jezus dhe ishin pagëzuar. Qindra të tjerë ndiqnin kishat që të dëgjonin për Shpëtimtarin e mrekullueshëm që erdhi të shpëtojë mëkatarët. Pesëdhjetë predikues ishin duke dhënë mësim me besnikëri lajmin e mirë të dashurisë së Jezusit në qytete dhe fshatra. Dhe tre djemtë e Kerit ishin

misionarë të përkushtuar që e çonin mesazhin e Perëndisë në vende të largëta.

Përveç kishave, kishte një qind e njëzet e gjashtë shkolla për djemtë dhe vajzat që Uilliam dhe miqtë e tij kishin filluar. Mijëra persona me lëkurë kafe, fëmijë me sy që i shkëlqenin ishin duke mësuar me krenari për të lexuar dhe për të shkruar. Më e mira nga të gjitha, ata mësuan për Jezusin, Shpëtimtarin.

Kjo nuk është gjithçka. Keri kujtoi sesa i tmerruar kishte qenë ai që të vejat shpesh digjeshin me burrat e tyre të vdekur. Sa i vendosur kishte qenë ai për ta ndaluar këtë! Sa e vështirë kishte qenë! Pas çdo viti ai kishte nxitur qeveritarin ose guvernatorin për të nxjerrë një ligj kundër këtij zakoni të tmerrshëm ose shumë të keq. Dhe tani kishte një ligj të tillë. Mijëra gra ishin shpëtuar duke i shpëtuar vdekjes nga djegia.

Zemra e Uilliamit ishte mbushur me mirënjohje ndaj Atit të tij Qiellor për të gjitha që ishin bërë. Ai tha, "Shikoni se çfarë ka bërë Perëndia...Asnjë dëshirë nuk ka ngelur e pakënaqur."

Pikturë 5-7

Pak përpara se Keri të shkonte për të qenë me Jezusin, një misionar i ri që quhej Alexander Duff erdhi të vizitonte atë. Ata kishin një kohë të këndshme duke biseduar sesi ishte në Indi - sesi kishte predikuar Uilliam, mësuar dhe përkthyer. Kur Duff pa që Uilliami ishte lodhur, ai tha mirupafshim dhe filloi të largohej. Por ndërsa ishte duke u larguar, ai dëgjoi Kerin që po e thërriste me një zë të ulët. Z.Duff u kthye për të parë se çfarë ai dëshironte. "Z.Duff" tha ai, "ti ke qenë duke folur për Z.Keri. Kur unë të kem ikur, mos thuaj gjë për Z.Keri - flit për Shpëtimtarin e Z.Keri!"

Pikturë 5-8

Keri ishte një njeri i përlotur. Ai nuk donte që njerëzit të flisnin për të. Ai donte që ata të bisedonin për Shpëtimtarin e mrekullueshëm. Ishte Jezusi që kishte mbushur zemrën e tij me dashurinë për të humburit. Është Zoti Jezus që na thërret ne t'i duam ata, gjithashtu, dhe ka urdhëruar të shkojmë në të gjithë botën dhe të predikojmë Ungjillin tek të gjithë. Ishte për Jezusin që Keri kishte shkruar

në Indi. Për hir të Jezusit ai besonte se duhet "të priste gjëra të mëdha nga Perëndia dhe të përpiquej për gjëra të mëdha për Perëndinë." Ai kishte pritur gjëra të mëdha nga Perëndia dhe nuk kishte qenë i zhgënjyer. Ai ishte përpjekur me gjëra të mëdha për Perëndinë dhe kishte kryer shumë.

Uilliami kishte pasur pak shkollim, por ai u bë një profesor dhe gjeti një kolegji. Ai ishte i varfër, megjithatë ai kishte bërë shumë të pasur - ai u dha atyre Fjalën e Perëndisë. Ai kishte qenë vetëm një këpucar i varfër fshati që vajtonte dhe lutej për të humburit. Megjithatë ai ndihmoi të fillonte një shoqatë misionarësh dhe u bë një misionar i madh. Ai u bë i famshëm, gjithashtu. Njerëzit në Angli, Amerikë, dhe vendet e tjera dëgjuan për të dhe punën e Misionit në Indi. Ata ndoqën shembullin e tij. Ata filluan shoqatat misionare dhe dërguan shumë misionarë. Këpucari i cili i dha Indisë Biblën u bë "Babai i Misioneve Moderne."

Ndërsa ju keni dëgjuar për historinë e Uilliam Kerit ndoshta ti ke thënë në zemrën tënde, "Zoti Jezus, unë do të doja të ndihmoja miliona që kanë humbur në mëkat për Ty. Më ndihmo të filloj tani të jem një misionar aty ku unë jam. Më përdor, Zot, më përdor edhe mua. Nëse Ti më do mua të jem një misionar në një vend tjetër, unë do të shkoj me gëzim. Më lër, gjithashtu, të pres gjëra të mëdha nga Ty dhe të përpiquej për gjëra të mëdha për Ty."